

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **D. M.**, zastoupený JUDr. Lenkou Kulhavou, advokátkou se sídlem v Praze, Slezská 19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2005, č. j. 63 Az 200/2004 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2004, č. j. OAM-3131/VL-07-11-2004. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost o azyl stěžovatele jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s výše uvedeným rozsudkem, aniž by specifikoval důvody pro podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel dále v obecné rovině namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. správního řádu a dovolávala se čl. 43 a 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků. Uvedl, že jeho problémy jsou zdánlivě soukromého charakteru. Jsou odrazem poměrů na Ukrajině. Stěžovatel má problémy z důvodů nehody ze strany poškozeného. Navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena k dalšímu projednání a o přiznání odkladného účinku. Současně požádal o ustanovení bezplatného právního zástupce, osvobození od soudních poplatků a tlumočnicka.

Krajský soud zaslal stěžovateli dne 16. 6. 2005 přípis č. j. 63 Az 200/2004 - 27, prostřednictvím kterého stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů ode dne jeho doručení zaslal soudu řádně vyplněný a podepsaný formulář – vyjádření o osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Výzvu se krajskému soudu stěžovateli nepodařilo doručit. Krajský soud zjišťoval místo pobytu stěžovatele dotazem na Policii ČR, oblastní ředitelství služby

cizinecké a pohraniční policie. Policie ČR soudu sdělila, že poslední hlášená adresa stěžovatele je B. 1917/24, u pana D. J., P. 3. Stěžovateli byl na tuto adresu doručen přípis ze dne 13. 10. 2005 a stěžovatel byl vyzván k zaslání řádně vyplněného a podepsaného formuláře – vyjádření o osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Vyplněný formulář byl krajskému soudu doručen dne 4. 11. 2005. Stěžovatel v něm uvedl, že nemá žádné příjmy a nemá žádný majetek. Krajský soud tuto skutečnost ověřoval dotazem na Policii ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie. Policie ČR krajskému soudu dne 23. 1. 2006 sdělila, že stěžovatel bydlí v bytě o velikosti 2+1 spolu s dalšími třemi cizinci, přičemž platby s užíváním bytu činí 8000 Kč měsíčně + služby 1000 až 3000 Kč. Tyto platby si nájemci rozpočítávají mezi sebou. Na základě zjištěných skutečností krajský soud dne 7. 2. 2006 vydal usnesení č. j. 63 Az 200/2004 - 38, kterým stěžovateli neustanovil zástupce z řad advokátů. V odůvodnění usnesení konstatoval, že vyjádření stěžovatele o tom, že nemá žádný příjem s ohledem na sdělení Policie ČR, je nevěrohodné.

Dne 13. 3. 2006 byla krajskému soudu doručena plná moc stěžovatele pro advokátku JUDr. Lenku Kulhavou. Krajský soud zástupkyni stěžovatele dne 5. 5. 2006 vyzval usnesením č. j. 63 Az 200/2004 - 47 k doplnění kasační stížnosti o důvody jejího podání ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení usnesení. Usnesení bylo zástupkyni stěžovatele doručeno dne 11. 5. 2006. Zástupkyně stěžovatele kasační stížnost v uložené lhůtě nedoplnila.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Jelikož se jí zpochybňuje pravomocné rozhodnutí krajského soudu, stanoví zákon poměrně přísně její obsahové náležitosti. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.)

V daném případě se stěžovatel v kasační stížnosti omezila na vyslovení nesouhlasu s rozhodnutím soudu, ale žádným způsobem důvody kasační stížnosti nespécifikoval a nekonkretizoval. Pouze v obecné rovině namítal, že ministerstvo při projednávání její žádosti o azyl porušilo § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu a odvolal se na čl. 43 a 53 Příručky, aniž by ke svým tvrzením uvedl konkrétní argumentaci. Bez bližší konkretizace však nelze stěžovatelem uvedené důvody podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Taková tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností jsou však stížená nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námítky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

V projednávané věci kasační stížnost stěžovatele zákonné náležitosti neobsahovala. Krajský soud stěžovatele správně vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn a v řízení proto nelze pokračovat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnou otázkou se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, v němž vyslovil názor, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně a jednak by to bylo i nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu